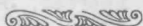

a drugi prstje mu nočejo pomagati, ker je bil prerzeten, in pustiti mora tudi črešnjo na vejici. Potlej hoče nogavico splesti, pa drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, — pustiti mora pletenje.

Slednjič izprevidi zlatnik, da brez svojih tovarišev nič ne opravi, zato se kesa svoje prevzetnosti. Glasno se joka in obeta, da ne bo nikdar več tak. S tem se prikupi drugim prstom, da so mu spet prijazni pa mu zopet pomagajo. In odsihdob si prstje niso bili več sovražni in še zmeraj uče ljudi, koliko sami sebi škodujejo, če živé v prevzetnosti in sovraštvu, koliko pa jim koristi, če so ponižni in postrežljivi.

Pasijonka — velikonočnica.

Kaj vse vrvi po Jeruzalemu? Kam hiti množica, kaj pomenjajo ti divji kriki? Po glavni cesti peljejo dva razbojnika, da ju križajo. In za njima, glej — za njima se opoteka s težkim križem na rami Jezus, Sin božji — — — Množica gleda utrujenega Gospoda, zağanja besen krik, dviguje pesti proti Gospodu. On pa se milo ozira na zapeljano ljudstvo. Njegove svete ustnice šepečejo: »Oče, odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo.« Počasi se pomika izprevod naprej, množica narašča, krik besni — — —

Po drugi poti pa prihiti Marija, Mati Gospodova. Slišala je krik, videla razdivjano množico, vedela, kaj to pomení. Enkrat mora še videti svojega Sina — — — Pride do razpotja, po cesti pridivja množica, sredi množice — njen Sin s težkim križem. Marija ga zagleda, njeno srce prebode meč bolečin. Hítí k njemu, ga objame — — — Jezus jo tolaži, a iz njenih oči se ulije potok solzâ. Svete solzice padajo na zemljo in iz njih poganjajo cvetke — pasijonke, priče Gospodovega trpljenja in žalosti Matere božje.

Tretji dan po Gospodovi smrti . . . Zlato solnčece se je posmehljalo z neba in poljubilo novoozelenelo naravo. — Pred revno hišico Janeza Èvangelista kleči sveta Devica. Njeno srce kipi v pobožni molitvi. Njen

Sin, njena ljubezen, je mrtev, a ona veruje, upa, da ga še vidi. — Kar naenkrat se razsvetli vrt v rajski svetlobi, v sredi nebeške luči — glej — stoji On, njen božji Sin. Vstal je od mrtvih, premagal smrt, povelečan stoji pred njo. — — — Razveseli se Marija, njeno srce vzplava v sreči, blaženosti. V očeh se ji zasveti solza svetega veselja. Pa se utrne solza iz oči, pade na tla. Iz tal pa vzklije cvetka svetega veselja, modro-rdeča velikonočnica.

Oj, še cvete pasijonka, še — — — A ne le v naših vrtovih, tudi v naših srcih. Težki, hudi dnevi so prišli nad nas, žalost, nesreča, boleost gospodarí v naši domovini. Uvene le so po naših livadah vesele pisane cvetke, pasijonka, cvetka-trpinka cvete na naši trati. —

Oj sveta Devica, daj, da vzklije na naših vrtovih tudi velikonočnica, znanilka življenja, sreče. Daj, Tolažnica žalostnih, da velikonočni zvonovi oznanijo našim srcem novo radost, vsaj živo nado — — —

Jakob Soklič.

Rešitev zastavice št. 3.

Prav so uganili: Kastelic Marica, učenka II. mešč. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Divjak Vera in Stefa na Studencu pri Ljubljani; Muri Ivan, Anzej in Magdi, učenci na Jezerskem; Traun Ljubomir, učenec v Ljubljani; Šeško Ivan, Brdo pri Planini na Staj.; Mulec Alojz, učenec III. razr. v Hočah; Kodelja Hermina in Perpar Marija, učenki V. razr. v Gorici; Onič Lojzka, Kozole Lojzka, Škrlić Angela in Kranjec Angela, gojenke čast. šolskih sester v Mariboru; Gospodarič Angela, učenka v Radečah pri Zid. mostu; Stare Franc, učenec v Kamniku; Ogoreutz Anica, Meršol Draga, Dular Alojzija, Pauser Anica, Miklavžič Fili, Budna Darica, Skrobel Roži,